

[Poul Schlüter.]

Vi har fra det konservative folkepartis side under udvalgsbehandlingen rejst spørgsmålet om hustrufradraget. Dette hustrufradrag havde vi gerne ønsket at få fordoblet allerede nu. Satsen her er endnu ældre end satsen for lønmodtagerfradraget; det var i 1946, hustrufradraget blev indført, det er altså en snes år gammelt, og der er sket en kolossal udvikling siden. Hvad var begrundelsen for hustrufradraget i sin tid? Det var vel især, at man ville sikre et fradrag, der svarede til de omkostninger, som for hustruerne var forbundet med, at de gik ud i erhvervslivet og derved skabte den situation i hjemmet, at begge søgtefællerne var borte. Det har ikke mindst for dem, der har børn, og som arbejder ude i erhvervslivet, afstedkommet omkostninger, f. eks. omkring børnenes pasning. Men når folketinget anså det for rimeligt at sætte beløbet til 2.000 kr. for så mange år siden, kan det ikke være forkert nu i betragtning af den vældige prisudvikling, som har fundet sted, at ville sætte det til 4.000 kr.

Jeg er ganske klar over, at den ideelle, varige løsning af alle de problemer, som er forbundet med disse spørgsmål, kan vi først få i forbindelse med en omfattende skattereform, og der er jo også et særligt problem i forbindelse med at skaffe de medhjælpende hustruer en rimelig skattemæssig stilling; jeg har forstået, at det af tekniske grunde ikke er muligt at løse dette problem så sent på året, som vi nu befinder os; men jeg mener ikke, at vi i al almindelighed skal acceptere, at fordi vi ikke kan løse alle problemerne på én gang, skal vi lade samtlige oplagte urimeligheder ligge. De mest oplagte urimeligheder burde vi kunne skaffe af vejen med det samme.

Finansministeren har oplyst under udvalgsbehandlingen, at det ville være forbundet med et provenutab på omkring 130 mill. kr., hvis man fordoblede hustrufradraget; dette tal må vi naturligvis tage til efterretning; men jeg tror, vi skal se dette tal i sammenhæng med de fordele for finansministerens kasse, der ville være forbundet med, at en fordobling af hustrufradraget ville animere og inspirere mange

hustruer, som i dag bliver hjemme, til at tage en ansættelse i erhvervslivet, måske et deltidsarbejde. Jeg føler mig overbevist om, at når vi engang får løst dette problem om at skaffe en rigtig skattemæssig placering for de hustruer, som arbejder i erhvervslivet, vil vi opleve, at det appellerer til, at flere hænder kommer i arbejde, således at der, svarende til det provenutab, som er forbundet med, at der bliver større fradrag, for dem, der allerede arbejder, bliver merindtægter for statskassen, fordi mange der i dag bliver hjemme, fordi de synes, det ikke kan betale sig at arbejde ude — det ved vi jo er tilfældet — får lyst og mulighed for at gå ud i erhvervslivet. Skattestrukturernes opgave skulle jo netop være at inspirere flere til at yde mere.

Men vi har taget til efterretning, at der ikke har kunnet gives tilslutning fra nogen side i udvalget til vore synspunkter, og på den baggrund har vi undladt at stille ændringsforslag til anden behandling her i dag.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om problemet ejerlejligheder. Finansministerens forslag går jo ud på, at for ejerlejligheder fastsættes lejeværdien efter et skøn i hvert enkelt tilfælde. Vi har den opfattelse, at vi ville få en bedre løsning — venstre og vi har her det samme syn — hvis man indplacerede ejerlejlighederne ganske på linje med enfamiliehuset, med parcelhuset; der gør vi på andre områder, vi gør det med hensyn til de afskrivningsregler, der for ejerlejligheden skal gælde med hensyn til særlige installationer, og vi gør det med hensyn til ejendomsvurderingen. De, som nu skaffer sig ejerlejligheder, bliver jo med hensyn til omkostningerne stillet ganske på samme måde som ejere af parcelhuse; de skal betale renter på de lån, som er udstedt med sikkerhed i deres ejerlejligheder, og som de har været nødt til at skaffe sig for at kunne klare købet af denne nye form for bolig; de skal betale ejendoms-skatter ligesom alle andre ejere af egen bolig. Men nu sætter vi jo i henhold til boligforliget huslejeværdien for parcelhusene til 2 $\frac{1}{4}$ pct. af ejendomsskylden. Reglen om, at huslejeværdien for ejerlejlighederne skal fastsættes efter skøn, vil efter min opfattelse meget let føre til